

Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky a zavrúc svoje dvere modli sa svojmu Otcovi,

ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne

Matúš 6:6

Boh nás stvoril s určitým zámerom a ku svojej sláve. Dal nám dôstojnosť tým, že nás stvoril na svoj vlastný obraz a podľa svojej podoby (Genezis 1:26). Pre Boha sme vzácní a miluje nás natoľko, že poslal svojho jediného Syna, aby zomrel na kríži.

Tento prejav lásky svedčí o tom, že nám chce dať večný a bohatý život v Ježišovi Kristovi. Keď sme uverili evanjeliu a prijali sme Ježiša za svojho Spasiteľa a Pána, narodili sme sa do Božej rodiny. Boh je naším Otcom a my sme jeho deťmi.

Ako Božie deti máme výnimočné postavenie a s tým súvisiacu výsadu, že skrze neho môžeme prichádzať k nebeskému Otcovi. Sám nebeský Otec túži po tom, aby sme k nemu prichádzali – a môžeme tak urobiť so smelou dôverou: „*Pristupujme teda so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas*

“ (Židom 4:16).

Môžeme prichádzať k nášmu nebeskému Otcovi a o všetkom s ním hovoriť. O všetkom, čo prežívame a čo potrebujeme. Náš Pán Ježiš Kristus nás uisťuje, že naša modlitba bude vypočutá: „*Ameň, ameň vám hovorím, že všetko, za čokoľvek by ste prosili Otca v mojom mene, dá vám. ...proste a dostanete, aby vaša radosť bola naplnená*“ (Ján 16:23-24). Modlíme sa v mene Ježiša Krista, pretože skrze Ježiša Krista a len skrze Ježiša Krista, môžeme prichádzať k Otcovi: „*Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš*“ (1. Timoteovi 2:5).

Môžeme prosiť nebeského Otca v mene Ježiša Krista, pretože už patríme jemu. Prosiť v jeho mene znamená mať k tomu jeho súhlas a splnomocnenie. Pán Ježiš Kristus to svojmu ľudu, veriacim v jeho meno, dal oboje! Slová verša Ján 16:24 sú zaslúbením, ktoré uchopme a spoľahnime sa na ne v plnej dôvere: „*Nadej sa na Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť*“ (Príslovia 3:5).

Ježiš Kristus počas svojho pozemského života za jeho prvého príchodu bol neustále v modlitebnom spoločenstve so svojím Otcom: „*A ráno veľmi skoro, ešte za noci, vstal, vyšiel a odišiel na pusté miesto a tam sa modlil*“ (Marek 1:35). On v modlitbách neustával a v modlitbách čakal na pokyn svojho Otca, na silu, na splnomocnenie. Každého dňa hľadal Otcovu vôľu a vedenie. Deň za dňom prežíval spoločenstvo s Otcom.

Nájsť si každého dňa plnohodnotný čas stíšenia strávený v komôrke s Bohom je pre veriaceho asi najväčším a pretrvávajúcim bojom. Modlitba je však čas strávený s Bohom a do tohto spoločenstva sme povolaní: „*Verný je Boh, skrze ktorého ste povolaní v obecnstvo jeho Syna Ježiša Krista, nášho Pána*“ (1. Korinským 1:9). A tiež: „...*naše obecnstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom*“ (1. Ján 1:3). Obecnstvo je živé a komunikatívne spoločenstvo najmenej dvoch bytostí. Vtedy a tam počúvame toho druhého a hovoríme k nemu. Tak by to malo byť aj v spoločenstve s Bohom. Vtedy a tam hovoríme a počúvame. Počúvame, hovoríme a očakávame. Stíšenie sa pred Bohom a upriamenie celej našej bytosti na neho je jadrom a podstatou spoločenstva s ním. Modlitba je prejavom nášho vzťahu k Bohu. Tajomstvo poznania Boha spočíva práve v tom, že s ním trávime veľa času osamote.

Keď si vo svojej komôrke, musíš vedieť, že máš spoločenstvo s nebeským Otcom. Keď z komôrky vychádzaš, musíš vedieť, že si týmto spoločenstvom ovplyvnený a zmenený a čas, ktorý si takto strávil, nebol premárnený. Musíš vedieť, že spoločenstvo s Otcom ťa zmenilo, očistilo, usmernilo, že tvoj duch je obživený, posilnený a vstupuješ do nového dňa v Božom pokoji a Božej radosti. Ideš ďalej vo vedomí a uistení, že tvoje veci sú v Božích rukách.

O nič sa nestarajte, ale vo všetkom modlitbou a prosbou s ďakovaním

nech sa oznamujú vaše žiadosti Bohu

Filipským 4:6

